

Arrest

nr. 64 472 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 14 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 8 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 23 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ulaan Baatar, Mongolië. Uw biologische moeder, die slechts 17 jaar oud was toen u geboren werd, diende u na uw geboorte af te staan aan uw vader en uw stiefmoeder die reeds voor uw geboorte waren gehuwd. Toen u zeven jaar oud was en naar school

ging, werd u achtervolgd door een vrouw. Wanneer u op een dag blauwe plekken had nadat uw stiefmoeder u had geslagen, kwam deze vrouw naar u toe en vroeg u wat er gebeurd was. Ze zei u ook dat zij uw biologische moeder was. In 2000 diende uw biologische moeder Mongolië te verlaten omwille van problemen. In 2001 kwam ze in België aan en vroeg hier asiel aan. U bleef altijd contact met haar behouden via brieven en telefoon. In 2007, toen u 17 jaar was, werd u door uw vader en stiefmoeder op straat gezet. Sindsdien verbleef u bij uw beste vriendin. Buiten uw studies aan de universiteit had u een deeltijdse job in een supermarkt als kassierster. Wanneer uw vader of stiefmoeder naar de supermarkt kwamen, weigerden ze te betalen. Daarnaast had uw stiefmoeder ook uw identiteitskaart afgenomen zodat ze kindergeld kon krijgen. Toen uw beste vriendin bij wie u verbleef naar China vertrok, kwam u weer op straat te staan. De volgende 3 à 4 maanden, tot uw vertrek naar België, huurde u een kamer. In juli 2009 reisde u met uw paspoort naar Peking, waar u op de Poolse ambassade een Schengen visum verkreeg. Op 12 augustus 2009 nam u samen met drie andere personen die uw visum en reis hadden geregeld een vlucht van Ulaan Baatar naar Polen. Daar werd u de volgende dag door uw moeder opgehaald en met de auto naar België gebracht. Op 08/07/2010 diende u tenslotte een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Mongools paspoort, een attest van woonst, een bewijs van goed gedrag en zegen en uw diploma secundair onderwijs.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging door uw vader en stiefmoeder vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Dat u door uw vader en stiefmoeder werd geslagen en op straat gezet en dat zij nadien op uw kosten boodschappen deden in de supermarkt waar u als caissière werkte, kan niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreffen hier louter familiale, en dus gemeenschappelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdteel een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees volledig ondermijnd door de vaststelling dat u **naliert bescherming te zoeken bij uw eigen autoriteiten**. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet naar de politie bent gestapt, stelt u dat de politie u niet kan helpen (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 1). Wanneer u werd gevraagd waarom de politie u niet kan helpen, stelt u eerst dat u dat hebt gehoord van mensen (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Volgens u zou de politie geen klacht registreren en trekken ze zich niets aan van familiale problemen. Wanneer u dan opnieuw werd gevraagd waarom u nooit naar de politie bent gegaan, verklaart u plots dat u wel één keer bent geweest toen u 13 jaar was maar dat ze u gewoon terug naar huis hadden gebracht en er verder geen gevolg hebben gegeven aan uw klacht (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Nochtans kan er van u worden verwacht dat wanneer u dermate ernstig wordt mishandeld dat u uw land diende te ontvluchten om internationale bescherming te vragen, u eerst naar uw plaatselijke autoriteiten zou stappen om bescherming te vragen. Uw argumentatie dat u toen u 13 jaar was naar de politie bent gegaan en hier geen gevolg aan werd gegeven en dat u hierdoor uw vertrouwen in de politie was verloren (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3), is onvoldoende. Wanneer u werd gevraagd of u ooit naar andere instanties bent gestapt om aangifte te doen van het familiaal geweld waarmee u te maken had, antwoordde u dat de zus van uw vader in het kantoor werkt dat vrouwen en kinderen beschermt en dat u daarom daar niet terecht kon (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Dat er iemand anders van uw familie in dat kantoor werkt, is echter geen afdoend argument om na te laten daar bescherming te zoeken. Een instantie die zich bezig houdt met de bescherming van vrouwen en kinderen is verplicht elke klacht te behandelen, dus ook indien het zou gaan over familieleden van een werknemer. Daarenboven verklaarde u nooit informatie te hebben opgezocht over andere instanties waar u eventueel terecht zou kunnen met uw klacht (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2). Dat u dit naliert doet opnieuw afbreuk aan de ernst van uw beweerde familiale problemen.

Ten tweede kunt u **geen afdoende argumentatie geven waarom een intern vluchtalternatief binnen Mongolië niet mogelijk zou zijn**. Uw bewering dat er buiten de hoofdstad geen andere steden zijn, alleen maar dorpen, is onjuist en onvoldoende. Zo is bijvoorbeeld Ulaangom een stad met 26.000 inwoners. Indien uw vrees dermate ernstig zou zijn als u beweerde, kan er van u worden

verwacht dat u in de eerste plaats elders in Mongolië een nieuw leven opbouwde en pas wanneer dit absoluut niet mogelijk zou zijn, hetgeen u niet kon aantonen, naar een ander land vlucht om er internationale bescherming te vragen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat **uw verklaringen verschillende keren laten uitschijnen dat u niet omwille van uw familiale problemen uw land van herkomst hebt verlaten** maar omwille van economische motieven en het feit dat uw biologische moeder al enkele jaren in België woonde. Wanneer u werd gevraagd welke problemen u hebt gekend sinds u niet meer bij uw vader en stiefmoeder woonde, namelijk na 2007, haalt u eerst en vooral financiële moeilijkheden aan. U zou uw universitaire studies niet hebben kunnen betalen en u zou financiële moeilijkheden hebben gehad toen u alleen woonde. Pas daarna verwijst u naar uw vader en stiefmoeder (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3). Wanneer u expliciet werd gevraagd waarom u Mongolië hebt verlaten, antwoordt u dat uw biologische moeder gezegd had dat u bij haar moest gaan wonen (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4). Opnieuw verwijst u in de eerste plaats dus niet naar uw familiale problemen in Mongolië. Ook wanneer u wordt gevraagd wat u denkt dat er zal gebeuren indien u zou terugkeren naar Mongolië verwijst u eerst naar het feit dat u geen hoger diploma hebt en uw problemen om werk te vinden en pas daarna naar uw stiefmoeder die voor problemen kan zorgen. Alle bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort is enkel een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze staat hier echter niet ter discussie. Geen enkel van de door u neergelegde documenten duidt echter op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste middel beroep verzoekster zich op de "Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 1 A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951".

3.2. Verzoekster verklaarde Mongolië te zijn ontvlucht omwille van familiale problemen met haar vader en stiefmoeder en omwille van financiële moeilijkheden.

3.3. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat haar asielmotieven verband houden met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Waar verzoekster in haar verzoekschrift voor het eerst poneert te behoren tot de sociale groep van stiefkinderen, laat ze na dit uit te werken. In zoverre stiefkinderen in Mongolië al een sociale groep vormen in de zin van het artikel 48/3, §4, d van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), laat verzoekster na aan te tonen dat ze een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin heeft.

3.4. De ernst van verzoeksters familiale problemen wordt overigens ondergraven doordat verzoekster heeft nagelaten nationale bescherming te vragen naast de éne poging die ze als dertienjarige ondernam om de politie te contacteren. Daargelaten haar jeugdige leeftijd ten tijde van het begin van de mishandeling, kunnen verzoeksters beweringen al zou ze haar vertrouwen in de politie zijn verloren, haar nalatigheid thans niet toedekken. Het feit dat haar tante -de zus van haar vader- voor een organisatie werkte die instaat voor de bescherming van vrouwen en kinderen, kan deze nalatigheid slechts versterken nu verzoekster een aanspreekpunt had en daarenboven bekend was met beschermingsmogelijkheden. Voorts kan het feit of haar vader en stiefmoeder weigerden hun aankopen te betalen in de supermarkt waar verzoekster werkte, bezwaarlijk een vlucht naar het buitenland noodzakelijk maken. Dat verzoekster bovendien een paspoort uitgereikt kreeg en hiermee internationaal kon reizen, wijst er ontegensprekelijk op dat zij kan rekenen op de bijstand van de Mongolische autoriteiten, en zij deze ook vertrouwt.

3.5. Voor het overige wijst de Raad erop dat verzoekster, voor zover nodig, een intern vluchtalternatief voor handen heeft. Haar bezwaar dat er buiten de Mongolische hoofdstad geen andere steden zijn valt niet te rijmen met de realiteit en kan hoe dan ook niet aannemelijk maken dat verzoekster haar familiale problemen niet kan ontlopen door zich elders in Mongolië te vestigen, desgevallend bij de familie van haar natuurlijke moeder.

3.6. Verder ondermijnt de vaststelling dat verzoekster asiel heeft aangevraagd een klein jaar nadat zij Mongolië heeft ontvlucht, haar beweerde nood aan internationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land bescherming tracht te bekomen en hiertoe de nodige stappen onderneemt, wat in casu gelet op verzoeksters verklaringen *“Eerst wist ik het adres niet. Dan ben ik naar het stadhuis geweest. Mijn moeder heeft dan gevraagd aan haar advocaat maar ze moest eerst 150 euro betalen en daarna nog betalen en ik kreeg geen papieren. Dan zei het stadhuis dat ik beter asiel zou aanvragen. Ik wist niet wat ik moest doen en mijn moeder ook niet”* (gehoorverslag CGVS, 16.02.2011, p.4) klaarblijkelijk niet het geval is.

3.7. Tot slot bewijst het neergelegde paspoort verzoeksters identiteit en nationaliteit, maar vermag het evenmin als de overige neergelegde documenten, met name het attest van woonst, het bewijs van goed gedrag en zeden en verzoeksters diploma secundair onderwijs, een gefundeerde nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van artikel 48/4 §2 b van de gecoördineerde vreemdelingenwet”* en poneert dat *“Een mens terugsturen naar een land wetende dat deze mens daar geen bestaansmogelijkheden heeft, is mensonterend en staat gelijk met onmenselijke behandeling”*.

4.2. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat *“haar een leven op straat [wacht] wat haar dood kan betekenen”* nu ze een diploma secundair onderwijs bezit, universitaire studies kon aanvatten en een deeltijdse job had. Voor zover verzoekster financiële moeilijkheden heeft in Mongolië kunnen die bezwaarlijk aanleiding geven tot een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Tot slot werkt verzoekster haar blote bewering dat zij, indien nodig, geen aanspraak zou kunnen maken op een sociaal vangnet, geenszins uit, zodat die allerminst kan overtuigen.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK